
Zpovědi přes respirátor: medicí z 1. LF UK

Zpovědi přes respirátor: medicí z 1. LF UK

Studentky a studenti lékařských fakult a fakult zdravotnických studií napříč Českou republikou od prvních dnů koronavirové epidemie aktivně pomáhají zdravotnickým zařízením. Ze dne na den se ocitli na neplánované, o to realističtější praxi. Redakce *iForum* chce své čtenáře seznámit s konkrétními příběhy některých z nich. **Jan, Petra, Jan, Markéta a Michaela jsou z 1. lékařské fakulty Univerzity Karlovy.**

Jan Brak, 5.

ročník: Vypomáhám na KARIMu ve VFN. Oddělení mi bylo přiděleno, první vlna mediků byla směřována právě sem, kde byl pravděpodobně největší nedostatek pracovních sil. Svou pracovní náplň bych nazval děvčetem pro všechno. Nemám praktické zkušenosti jako standardní zaměstnanci, proto dělám vše, co se po mně žádá. Pomáhám pacientům s kompletní hygienou a servisem, doplňuji materiál, odebírám krev, jsem rychlá spojka mezi odděleními. A dopoledne odebírám biologický materiál lidem v karanténě pro rychlé vyšetření virové positivity.

Na dobrovolnou výpomoc jsem víceméně čekal od prvního ročníku. Věděl jsem, že medicí mohou být v krizových situacích povoláváni do nemocnic. Když to konečně přišlo, neváhal jsem a okamžitě se přihlásil. Navíc, co bych dělal jiného, stejně je všude zavřeno, maximálně bych šil roušky (což stejně teď ve volném čase dělám), případně pil pivo s kamarády přes webkameru. Takhle můžu být víc prospěšný i s tím málem, co z medicíny umím. Věřím, že se konečně naučím více praktických činností a něco o fungování na odděleních. V naší výuce je praxe pomálu, proto tuhle příležitost vítám, může mi v budoucnu hodně pomoci. Co dodat? Mám vás rád. Držte se!

Petra

Poláčková, 1. ročník: Momentálně pomáhám v Praze ve VFN na IV. interní klinice na lůžkovém oddělení. Jako prvák pomáhám jen se základními věcmi, jako je převlékání postelí, polohování pacientů, dezinfekce ploch nebo měření tlaku a teploty. Pomáhat jsem se rozhodla proto, že můžu... stejně bych seděla doma a učila se. Takhle aspoň trochu ušetřím práci sestřičkám a sanitářům, kteří toho mají až nad hlavu. Zároveň nabírám unikátní zkušenosti, ke kterým se jen tak nějaký prvák nedostane. Děkuji spolku dobro1lf a VFN, že mi věřili a umožnili mi pomáhat, a také všem zdravotníkům, že se den za dnem vrhají do pomyslných prvních linií. Protože když se rozhodnete pro tak náročné povolání a vykonáváte ho s lehkostí a přesností i v těch nejkritičtějších situacích, to si zaslouží potlesk.

Jan Finsterle, 3. ročník: Jako mnozí jsem se přihlásil do dobrovolnických činností. Moje první pracoviště byla po několik týdnů nemocnice pod Petřínem, ze které jsem se přesunul do Psychiatrické nemocnice Bohnice. Jako dobrovolník v nemocnici sloužím na odděleních gerontopsychiatrie a LDN. Pro tato oddělení je společné a typické značné riziko zranitelnosti pacientů v dobách epidemií. Jsem si jistý, že tamní personál je za nabídnutou pomoc stále velmi vděčný. Sám se chci v budoucnu věnovat psychiatrii a osobně si myslím, že je velmi důležitá nejen znalost lékařské, ale také sesterské práce.

Jako na většině oddělení napříč českými nemocnicemi se i u nás vyskytli pozitivní pacienti s COVID-19, o to větší jsou nároky na práci zaměstnanců. Pomáhám při každodenních úkonech, jako je např. hygiena pacientů, stravování, převazování ran a starost o léky. Práce se staršími a hlavně psychiatrickými pacienty má mnoho specifik, je často obtížnější v hledání si cesty k nim. Mám ji ale velmi rád a jsem vděčný, že mohu pomoci.

Markéta

Hlaváčková, 6. ročník: Je 5:50, vypínám budík. Rychle se obléknu a jedu do nemocnice. V šatně se převlékám do nemocničního oblečení a jdu na sesternu. Domlouváme si dnešní směnu, začínám s první směnou mezi COVID-19 pozitivními pacienty. Rychle se napiji, odskočím si na toaletu, mezi pacienty v infekční zóně nemůžeme. Oblékám si ochranný oblek a připadám si jako kosmonaut amatér. Na obličej nasazuji respirátor FFP3, poté brýle a dvě čepice. K tomu všemu dvoje rukavice. V zrcadle kontroluji, jak mi vše sedí, a z kosmonauta amatéra se pasuji na potápěče. Celý proces oblékání zakončuji dechovou zkouškou. Pokud by respirátor na obličej pořádně neseděl, cítila bych, jak mi proud vzduchu okolo okrajů profukuje. Vše těsní, mohu vejít na oddělení. V infekční zóně, mezi pacienty, jsem sestrám a sanitářům při ruce. Pomáhám s hygienou pacientů, s převazy ran, s vyprázdňením drénů z pooperačních ran. Pokud

je potřeba, ředím léky, odebírám krev, připravuji infuze, natáčím EKG atd. Vše se dělá obtížněji, kvůli respirátoru se hůře dýchá, brýle se zamlžují a v ochranném obleku je horko a hůře se v něm hýbe. Samozřejmě bych se nyní měla připravovat na státnici, když nám byly vypsány termíny. Avšak směny už mám do konce dubna vypsané a doufám, že

se to zvládne.

Tato práce ošetřovatele mě naučila mnohem více než nemocniční stáže během akademického roku. Kromě intenzivní péče o COVID-19 pozitivní pacienty začínám rozumět chodu oddělení a práci nelékařského zdravotnického personálu. Jsem velice vděčná za tuto zkušenost. Jako všem studentům, tak i mně byla pozastavena výuka a státnice. Zprvu jsem panikařila, ale hned jsem se rozhodla, že půjdu pracovat do nemocnice. A tak jsem byla přiřazena na resuscitační oddělení ve VFN a začátkem dubna jsem začala pracovat na resuscitačním oddělení pro COVID-19 pozitivní pacienty. Cítím to jako velký benefit do budoucna, až nastoupím na oddělení jako úplný doktor nýmand, budu lépe rozumět jeho chodu a již nyní oceňuji, co vše celý personál dělá.

Michaela

Žilková, 5. ročník: Se svými spolužáky jsme se rozhodli, že nezůstaneme doma, když můžeme pomoci. Jako první se s žádostí o pomoc ozvala Nemocnice sv. Alžběty, právě tam jsem pár dní pomáhala na oddělení LDN. Šlo převážně o ošetrovatelskou péči: převazy pacientů, asistence při cévkování, zkrátka co bylo zrovna třeba. Když vzešla žádost o výpomoc od naší mateřské VFN, rozhodla jsem se přejít tam. Dostala jsem se na oddělení RES (resuscitační), který spadá pod KARIM, právě tam očekávali lékaři a sestry největší nárůst pacientů.

Náplní naší práce je taktéž pomoc ošetrovatelkám, odebrání vzorků, polohování pacientů, připravujeme materiál ke sterilizaci atd. Jeden den jsem se dostala k testování zaměstnanců, kteří přišli do styku s pacientem či jiným zaměstnancem nemocnice, který by mohl být COVID-19 pozitivní. Dozvěděla jsem se, že správně provedený odběr u ženy poznám tak, když dámě vytryskne slzička. U pánů to bylo asi to, že zakašlali, ale ruku do ohně bych za to nedala, takže u pánů budu v případě příštích odběrů jednat intuitivně a dle svých skromných zkušeností. ? A co mi práce na oddělení dává? Jednak možnost pomoci v případě nouze a odlehčit trochu v práci zdravotnímu personálu, a jednak se

dozvídám nové informace, které člověk získává až praxí a nikde je nevyčte, anebo je už dávno vytěsnil z hlavy a nyní si je může připomenout či si určité úkony vyzkoušet.

V seriálu Zpovědi přes respirátor už také vyšlo:

[Zpovědi přes respirátor: medicí z LFP UK](#)

[Zpovědi přes respirátor: medicí z 2. LF UK](#)